

Nor egokitu da kontua: etorkina ala gizartea?

Ez da arazo sinplea, badakit: gero eta etorkin gehiago ikusten ditugu gure herrietako kaleetan; hizkuntza ezezagunak entzuten ditugu autobusean eta telefono kabinen ondotik pasatzen garenean; gure umeei lagun txinatarrek, marokoarrak eta senegaldarrak egiten dituzte eskolan... Zer jarrera hartu behar da? Are gehiago, zergatik hartu behar da jarrerarik egoera berri honetan? Jarrera hartzea ez ote da etorkinen kontrako lehen pausoa ematea, ala? Hau da, gure gizartea multietnikoa izatea normalizat joko bagenu, arestian aipatutako egoerek kezkatu edo harrituko ez bagintuzte, orduan ez genuke jarrera hartzeko beharrik sentituko. Baina ez, nolabaiteko arriskua aurreikusten dugulako sentitzen gara deseroso, askotan arrisku hori zein den aitortzera ausartzen ez bagara ere. Izan ere, errazagoa da txotxongiloren bat astintzea: etorkinak guri lana kentzera etortzen direla, azken urteotan delituen kopurua igo egin dela... Benetako arazoa, ordea, bestelakoa da.

Azter ditzagun, bada, bi gertaera: Orain dela gutxi, Iruñeko musulmanek hilerria eskatu zuten; aurreko batean, berriz, marokoar batek emaztea eta semea, donostiarrak biak, bahitu nahi izan zituen, bere ustez Marokon hezkuntza eta erlijio islamikoa jaso behar dituztelako.

Hilerríarena? Jakína, musulmanek **beren** hilerría izateko eskubídea **daukate**, krístauak duten bezala, norberaren sínismenak norberaren eskubídeak **baitíra**. Zer gertatzen da, ordea, sínismen horiek eguneroko bízítzan aplíkatzeko **garaían**? Non dago sínestun bakoítzaren eskubídeen muga?

Gatozen Donostiako kasura. Semea **bahitu nahi** **izan duen** gizonak **esango du** ez zaiola onartu **haurra** bere sínismenaren arabera **hezteko** eskubídea. Eta egía da, Donostían jaíotako ume bat musulman **heztea** ezínezkoa baíta, **ez** eskola eta **ez** gízartea ez daudelako horretarako prestatuta. Baina galdera zaila oráin dator: prestatuta egon behar al lukete? Beste era batera esanda: gizon **horrek** benetan al du umea musulman **hezteko** «eskubídea»? Ez naíz arí etxeko hezíketa, jakína, baízík eta eskolaz, kírolaz, festaz; gízakía gízartean txertatzeko balío duten tresna horíei buruz alegía.

Ausartuko níntzateke **esatera** kanpotík datorrenak **egokítu behar duela** hemengora, ez alderantzíz. Arazoa da «egokítzeak» norberaren ustez ukíezínak díren eskubídeak urratzea **dakarrela**.

Kírméntxo